

ASTROTHEROLOGIE - 44.seminář J.Popelky

LETENKA DO NEBE

aneb

meditační technika, pomocí které může člověk navázat kontakt s Bohem.

Poznámka k minulému semináři ohl. Apolla 20 a o vstupu tranzitního Pluta do znamení Kozoroha: V těchto dnech se rozhoduje o tom, jestli se lidstvu vůbec má zveřejnit informace, že zde jsou mimozemské civilizace. Jedna strana si to přeje, druhá strana si to nepřeje. Musíme to chápat v souvislostech. Souvislost je taková, že příštích pět let převrátí celý svět. 26.ledna 2008 vstupuje Pluto do znamení Kozoroha a pokud Pluta chápeme jako vládce Berana – znamení Individuality (Individualita vzniká v Bohu a skrze Individualitu vzniká veškeré stvoření), znamení Kozoroha představuje zemskou rovinu, čili od příštího roku se začne Boží vůle projevovat konkrétně na této planetě. Víme, že 1.12.2011 začíná věk Vodnáře (můžeme si dát rok zpoždění – rezervu), takže během příštích pěti let bude docházet k událostem, které úplně změní tvář této Země. V 25. kapitole Matouše - Nového Zákona Ježíš prorokuje a tvrdí, že *přijdou převratné události, nastane takové soužení, jaké nebylo od počátku světa a jaké nebude ani nikdy poté*. V těchto událostech již nyní žijeme a v příštích pěti letech budou vrcholit. V NZ si dále přečtete: *Protože bude rozšířena nepravost, vystydne láska v srdcích mnohých, tehdyž, kdo bude na střeše, nesestupuj dolů, abys si sebral nějaké věci, modlete se za to, aby vaše utíkání nebylo v zimě, o svátcích, běda pak těhotným a kojícím v těch dnech*, a další podobné připomínky. Ptal jsem se na to Boha: *Soužení, které nebylo od počátku světa a nebude nikdy potom...* nemusíme vnímat tak, že by se děly nějaké přírodní pohromy. Bible je duchovní kniha, proto má v první řadě duchovní význam. Soužení, které nikdy nebylo a ani nikdy nebude – je duchovní slepota. V této duchovní slepotě již jsme. *Ten, kdo bude na střeše...* - tím je míněno: Ten, kdo bude mít pravé poznání, pravou nauku, ať se jí drží a nepošilhává po nějakých zajímavých, moderních duchovních trendech. Důležitý poukaz je: *Běda pak těhotným a kojícím v těch dnech...* - tím je míněno, že těhotenství značí, že se v člověku vyvíjí nějaký zárodek života, něco nového, a když lidé ještě nebudou pevní (nebudou na střeše) a nebudou mít pravou nauku, ale teprve se vyvíjejí v nějaké duchovní nauce, tak je samozřejmě události smetou, protože nebudou vůbec vědět, co to znamená. Ještě tedy máme pár měsíců čas se na to připravit.

Z tohoto důvodu by měl nyní člověk svou veškerou energii, kterou má ještě k dispozici, investovat do aktivit, pomocí kterých se člověk osobně setká s Bohem.

Letenka do nebe

Dnes bych chtěl naznačit meditační techniku, pomocí které člověk může navázat kontakt s Bohem. Nazval jsem ji – Letenka do nebe (protože pro mne to tak je), řekl jsem to již jednomu známému, se kterým se stýkám a který nyní zažil osvícení, a když jsem mu tuto techniku odhalil (technika má 4 kroky), hned u prvního kroku shořel. Není to o tom, že by tato technika byla nepochopitelná, je to o tom, že proces odpadnutí člověka od Boha udělal Bůh. To nebyl lidský proces, ale božský proces. Znamená to, že **návrat člověka k Bohu obnáší – překonat Boha! Ten, kdo se chce navrátit k Bohu, musí být silnější než Bůh. Ne že někdo bude neustále klečet a modlit se k Bohu a očekávat spásu, ale pokud se chce**

někdo navrátit k Bohu, musí použít takové techniky, které jsou daleko intenzivnější a silnější než techniky, pomocí kterých Bůh od sebe odloučil člověka.

Celý problém spočívá v emocích. Člověk nemůže pracovat jen s emocemi, emoce souvisí s myšlením, jsou výsledkem myšlení. Emoce mají největší dopad na to, co vnímáme. Když se budete chtít dostat do nebe, budete se v první řadě potýkat se svými emocemi. Znáte to: Chut' na dobré jídlo, na holku apod., to vám bude překážet. Ale to už je výsledek. Podstata emocí je, že mají v sobě potřebu se vracet k minulosti. Problém paměti je problém emocí. Emoce vás nutí (ať si to uvědomujete nebo ne) myslet postaru. Pokud se chce někdo dostat do kontaktu s Bohem, musí začít myslet nově. Staré myšlení nás odvádí od Boha. Pokud začnete myslet nově, začnou se ozývat emoce (vy je vyvoláte), které vás chtějí strhnout do minulosti, protože sáhnete na jejich podstatu. Na cestě k Bohu potřebujete jak vědomí, tak mysl a emoce, ale s emocemi se budete prát nejvíce.

Pravda je, že mnoho lidí nechce vůbec jít do nebe. Kdybyste lidem ukázali podstatu nebe a kdyby si uvědomili podstatu nebe a konfrontovali by to s podmínkami, na které byli zvyklí zde na této planetě, z nebe odejdou a budou chtít být zpátky na Zemi. Hodně lidí si natolik zamilovalo podmínky tohoto světa, že ani nikam nechtějí jít. To je jeden z důvodů, proč musí přijít transformující události, Bůh řekl, že už čekat nemíní, aspoň kvůli těch několika spravedlivých již čekat nebude. **Kdo miluje svůj život, ztratí ho.** Málokdo si uvědomuje, že vše, co zde je, nepatří nám, ale Bohu. Tuto planetu a celý vesmír stvořil Bůh pro své vlastní záměry. Jestliže zde chce někdo na jeho poli parazitovat a přivlastnit si vesmír a tuto planetu pro své osobní záměry, velmi se plete a narazí. Síly, které ovládají tuto planetu a většinu lidí, si myslí, že životní styl, který zde vedli po tisíciletí (kdy vedli naprosto antiduchovní život), jim bude tolerován do nekonečna, ale to není pravda. Byla vymezena lhůta na dobu žití takového živ. stylu, ale toto končí.

Dám vám meditační techniku, která ne že je nejsprávnější, ale je to jediná správná technika, jak se můžete kontaktovat s vlastním Božstvím. Není to nic převratného, je to jednoduchá věc. **Problém je v tom, že sice ve své mysli budete znát techniku, ale musíte ji živým způsobem uskutečnit.**

Dilema veškerých nauk: Ať je to astrologie, astrotheologie, fyzika, matematika atd. Jedna věc je nauka ve smyslu, že někomu dáváte informace, člověk si může tyto informace nastudovat a může potom oprávněně říct, že tyto informace zná, může tyto informace nějakým způsobem využít. Druhá věc je, že chcete poznat pravdu. Pravdu ale nemůžete poznat tím způsobem, že si něco přečtete. Pokud slyšíte nějaké informace na přednášce či si něco někde přečtete, dostanete pouze něco do své mysli.

Pravda ale není myšlenka, pravda je život sám. Pravda je někdo živý, kdo se vám nedá poznat, pokud se ho nebudete snažit poznat živým způsobem. Život slyší jediné na život, na nic jiného.

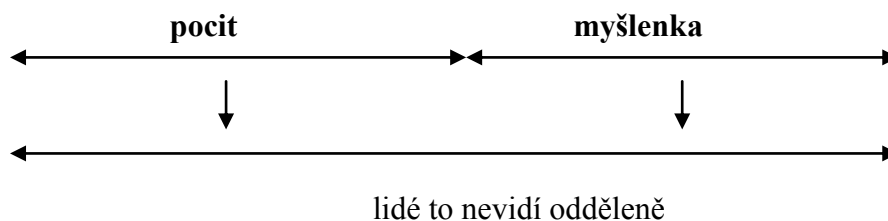
Meditace:

Až si vytvoříte atmosféru, že jste schopni duchovně pracovat (meditovat), až ucítíte chuť meditovat, protože bez meditace nelze poznat Boha, i vývoj vesmíru je proces meditace Boha, **meditace je naprosto nezbytná tvůrčí záležitost.** Bez meditace neexistuje žádná tvorba. Většina lidí si myslí, že meditace je něco pasivního, že vypnete a čekáte, že něco přijde. Jestliže vypnete, nepříjde vůbec nic. Meditace musí být naprosto tvůrčí akt. **Meditace je vždy spojena se snahou, nikdy ne s pasivitou.** Až poznáme Boha, budeme meditovat dál. To není o tom, že meditace slouží k tomu, abychom něco duchovního, božského poznali, a potom basta fidli. V této fázi nám má meditace sloužit, abychom vytvořili Boha, a až Ho poznáme, vytvoříme, garantuji vám, že budete meditovat dál. **Člověk, který nepoznal své vlastní Božství, musí meditaci aplikovat v první řadě na objevení Božství.**

Je velký problém objevit něco, co už známe. Většina lidí si neuvědomuje, že to, co chce objevit, už zná. Oni to jen znají v té nečisté formě, znají to trošičku pokřivené. A protože to znají pokřivené, vůbec by je nenapadlo, že to je přímo ono.

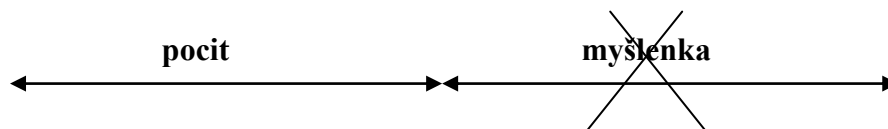
Když si sednete v klidném prostředí, zavřete oči, první, co nastane u většiny lidí, je to, že do člověka nepřicházejí vnější podněty. Oči nevidí, takže do mysli nic nevchází, a když ani sluchem nic nepřichází do mysli, v té chvíli začne mít lidská mysl pocit, že je zbytečná. Nemá žádnou potravu, nic se neděje, tak zde nemusí být. Mysl začíná postupně slábnout, přestává být pozorná, protože nemá podněty, a začne slábnout i lidské vědomí. Postupně jsou tyto dvě složky vyraženy ze své funkce, což se projeví spánkem. Tak jako většina lidí věří myšlence – já jsem tělo, a když spíte, existuje vaše tělo? Pro vás ne, ale když by stál někdo u vaší postele, existuje tělo? Ano. Kdyby byl člověk tělem, nemůže nikdy usnout. Kdybych já byl tělo, ptám se: Existuje tělo ve spánku? Tak bych měl existovat i já, ne? Když má člověk schopnost usnout, dokazuje to, že nemůže být tělem. Tělo ve spánku existuje, a jestliže já jsem tělo, musím existovat. Každý má ale tu zkušenost, že během spaní neexistuje. Kdybych byl tělem, nemůžu ani zemřít. Buďme objektivní ve svém myšlení. Když zastáváme nějakou ideu, promýšlejme ji do důsledků. Já jsem tělo – je naprostá fikce. Já mám tělo, tělo je pro mne důležité, to je pravda, ale nejsem tělo. Moje tělo má ke mně velice intimní vztah a já mám intimní vztah k tělu, to nepopírám. Přesto mne to ale neopravňuje si myslet, že jsem přímo tělem. Nakonec zjistíte, že myšlenka - já jsem tělo není myšlenka, ke které člověk dospěl na základě své hlouposti, ale je to myšlenka, kterou nám vsugeroval Bůh a pracoval na tom tisíce a miliony let, aby nám dal tuto myšlenku v takové podobě, že tomu začneme bezmezně věřit. Není to lidská hloupost, ale Boží taktika.

Nosnou podstatou duchovního probuzení je to, že se střetává jeden pocit a jedna myšlenka:

Pokud člověk musí v první řadě vydělávat peníze, nemá vůbec potřebu řešit tuto věc, protože na to „nemá“ čas. Protože lidé nad touto skutečností zavírají oči, nevidí to odděleně. Tento pocit a tato myšlenka jim připadá jako jedno a to samé.

Musíme si v první fázi uvědomit, že souběžně existuje jeden pocit a jedna myšlenka, a teprve, když si to uvědomíme, potom tuto myšlenku musíme zrušit:

Žijete v takové realitě, co si myslíte. Co si myslíte, to pro vás platí. Změňte myšlení a budete v úplně jiném světě.

Definice pocitu:

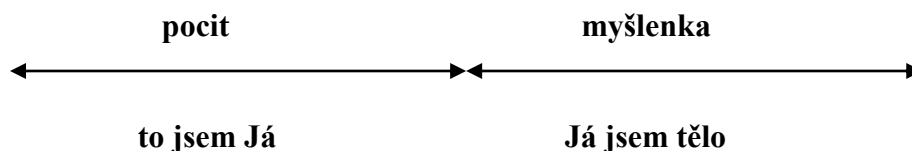
Je nedokonalé verbálně definovat pocit, to nejde, pocit se musí zažít, v tom je ten největší problém. Myšlenku můžu verbálně, písemně formulovat, ale pocit musíte zažít. Pocit každý

z nás zažívá stejným způsobem. Myšlenka může pocit trošičku vymezit, či naznačit, jakým směrem to probíhá:

Pocit zní takto: TO JSEM JÁ.

Tento pocit zažívají všechny bytosti. To jsem já – je naprosto reálný pocit, který sídlí v každém lidském vědomí.

Definice myšlenky: JÁ JSEM TĚLO.

To je nosná pointa veškerého duchovního probuzení. Pokud má Bůh s člověkem záměry, při kterých buduje jeho tělo a osobnost, nikdy mu nedovolí nad tímto přemýšlet. Pokud má Bůh s člověkem takové záměry, že je ještě nutno budovat určité fyzické tělo, rozvíjet lidskou osobnost, nikdy takovému člověku nedovolí, aby takové věci vůbec řešil, ale bude ho udržovat pouze ve starostech, co má uvařit k večeři, k obědu, jestli se má pomilovat s manželkou, co bude v televizi a kdy bude hrát Baník. Pokud s někdo ocitne v situaci, že bude takovou myšlenku řešit ve svém životě, je to náznak toho, že je člověk připraven a dostatečně vyvinut, aby dosáhl duchovní probuzení. Pokud to člověk nezrealizuje, to není o tom, že na to ten člověk nemá, ale je to o tom, že je lenivý, že nechce. To je jeho problém.

Není to nic složitého na pochopení. V každém lidském vědomí existuje jeden pocit (samozřejmě, že spousta pocitů, ale nyní to bereme principiálně) a jedna myšlenka. Pokud člověk nad sebou nepřemýšlí a je fascinován tím, co je kolem něj, nemůže to samozřejmě řešit, nevidí, že existuje jedna myšlenka a jeden pocit, ale u takového člověka se to spojí:

TO JSEM JÁ + JÁ JSEM TĚLO = TO TĚLO TO JSEM JÁ.

Tento výsledek bude emoční nebo myšlenkový? Myšlenkově-emoční, protože se spojil pocit s myšlenkou. Kde vstoupí do hry emoce, nastává problém. Myšlenku můžeš změnit, pokud uznáš, že je myšlenka pravdivá, za jinou myšlenku. Emoci nezměníš ze vteřiny na vteřinu, protože emoce má v sobě historii, minulost. Emoce tě drží v minulosti. Pokud chceš navodit novou situaci, setkáš se s minulostí – s emocemi, které nechtějí dopustit, aby ses dostal do něčeho nového, protože emoce jsou minulost. Tělo – to jsem já je naprosto pevná realita, ve které žije 95-98% lidí. Protože v této skutečnosti žije drtivá většina lidstva, vzájemně se hypnotizují a svých chování si vsugerují, že to je základní pravda.

Pokud chce jít někdo do nebe, k Bohu, musí tuto myšlenku odstranit. Tuto mentálně-emoční záležitost (to tělo to jsem Já) musí zrušit. To je celý problém. Pokud nebudete schopni se vypořádat s touto skutečností, nepoznáte Boha.

Koan:

Buddhisti používají koany. Buddhisti dostali úkol, nějakou ideu, myšlenku, která byla naprosto nelogická, např. Musíš vyřešit, jak tlesknout jednou rukou. Já jsem dostal také koan od svého Mistra:

**Když existuješ ty, neexistuji Já.
Když existuji Já, neexistuješ ty.
Když neexistuješ ty, neexistuji ani Já.**

Když tohle vyřešíte, poznáte Boha. Již dnes můžete být v nebi, letenku budete mít. Jestli ale poletíte, za to já už nemůžu, to bude vaše rozhodnutí.

Je jasné, proč lidé stále říkají: Existuje nebo neexistuje Bůh? Já nevím. Existuje posmrtný život? Nevím. V tom je celý problém. Musíte si uvědomit, že během svého tzv. normálního života ve vás existoval pocit TO JSEM JÁ a existovala myšlenka JÁ JSEM TĚLO, že jste byli tak zaneprázdnění svými lidskými povinnostmi, že jste vůbec neměli čas na to, udělat nějakou sebereflexi, a tím, že jste tu sebereflexi nedělali (někdo možná dělal, když chodil třeba na Oshovy meditace či na podobné ptákoviny), jste neměli čas si uvědomit tyto dvě skutečnosti, které vám splývali v jednu skutečnost, že to jsou dvě naprosto reálně existující skutečnosti. Teprve tehdy (a jedině tehdy), když si uvědomíte, že existuje pocit a existuje myšlenka, máte šanci se sebou něco dělat, dříve ne (ve vztahu k Bohu). Budete mít problém v jedné věci: Tisíce a miliony let jste tuto skutečnost ignorovali proto, že jste tento pocit + myšlenku zažívali jako jedno a to samé. Když se vám tyto skutečnosti jeví a jeví jako jeden celek, musíte tento celek narušit takovým způsobem, že si uvědomíte, že to jsou dvě samostatné skutečnosti. **Až tento celek nabouráte a uvědomíte si, že je to jen zdánlivě jeden celek, když si začnete uvědomovat, že existuje pocit TO JSEM JÁ a myšlenka JÁ JSEM TĚLO a naprosto ostře si to vyhraníte, teprve tehdy máte šanci tuto myšlenku překonat, dříve ne. Potom vám zůstane samotný pocit TO JSEM JÁ a jak říkal Ježíš: Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí. To je poznání pravdy – TO JSEM JÁ. Pravdu zažíváte i teď, i teď máte pocit TO JSEM JÁ, ale k tomuto pocitu máte připojenu myšlenku JÁ JSEM TĚLO a ten slastný životní pocit TO JSEM JÁ hned transformujete a omezujete na TO JSEM JÁ TĚLO. Protože neznáte navýsost životní pocit TO JSEM JÁ v jeho pravdě, nedíváte se nad svojí pravdou, protože ho máte svou myšlenkou JÁ JSEM TĚLO transformovaný do nepravdy a proto nemůžete zažít vlastní pocit života v plné pravdě, jinými slovy: v plné rozkoši.**

Chodte do jakéhokoliv náboženství, uctívejte jakýkoliv duchovní kult, dělejte si meditace, jaké chcete, ale pokud vám někdo neřekne to, co jsem vám nyní řekl já, neřeší podstatu problému.

Proces, kdy člověk ztratil Boha, byl proces zinscenovaný Bohem. Představte si, že je někdo vševědoucí a ve své vševědouce přemýšlí, jak někoho, kdo Mne zná, musím od sebe dostat pryč, aby na Mne zapomněl. On mohl vymyslet miliony technik, jak člověka odvést od Boha, ale věděl, že by všechny selhaly, že by byly za chvíli prokouknuté. Proto musel vymyslet takovou techniku, že by to nikoho ani nenapadlo, že by to vůbec mohlo takto být. Vymyslel takovou techniku, která se bezprostředně dotýká každého z nás. Jaký máš postoj k sobě, takový máš postoj k Bohu. Kašleš na sebe? Kašleš na Boha. Pravda je tvrdá a těžká, ale pravdivá a to je na ní krásné.

Veškerá meditační práce spočívá v řešení těchto svou skutečností: Naprosto ostře si prožitkově vyhranit pocit TO JSEM JÁ a vymezit si myšlenku JÁ JSEM TĚLO.

Když zvládnete tuto první fázi a vyhraníte si tyto dvě skutečnosti, teprve poté můžete pracovat na tom – dát je od sebe pryč. A již nyní vám naznačuji, že když je dáte od sebe pryč, tu myšlenku nesmíte zrušit, ale musíte to zažít odděleně a podle potřeby budete tím nebo tím, každá situace je jiná, ale musíte mít k dispozici možnost fungovat buď tak nebo onak. To už záleží na tom, zda daná situace vyžaduje tu či onu volbu. Nesmí vám dělat problém se

pohybovat ve dvou realitách. Nebudu preferovat ani jednu, ani druhou, obě dvě jsou v určité situaci vhodné.

Chci, aby se ve vašem vědomí zahnízdilo poznání, že se nacházíte ve stavu, kdy pocít TO JSEM JÁ a myšlenka JÁ JSEM TĚLO jsou ve vás tak skloubeny, že vám to připadá jako jedna a ta samá věc a že meditační práce není o ničem jiném než si to uvědomit, že tyto dvě skutečnosti ve vás existují (jeden pocit, jedna myšlenka) a tato meditační práce je o tom – začít to vnímat jako dvě samostatné odlišné skutečnosti a umět je od sebe odpojit.

Když půjdete do meditace, to znamená, že budete pracovat (protože aktivity, za které dostáváte peníze, nejsou žádná práce) a jediná skutečná práce, kterou budete v životě dělat, je aktivita, při které chcete poznat sami sebe. Už to, že si uvědomíme, že proces, při kterém chce člověk najít sám sebe, pro svět není vůbec nic, vám dává vysvědčení o tomto světě. Kdyby byl svět a společnost v pravdě, bude celý vzdělávací systém zaměřen pouze na poznání vlastního Já. A nejenom vzdělávací systém, ale byly by podporovány ty aktivity, které vedou k poznání Já. Ale protože pro svět poznání vlastního Já je chiméra, dokonce to svět vnímá jako naprosto nežádoucí, vám dává jen vysvědčení, kdo vládne tomuto světu.

Meditační práce by měla spočívat v tomto: Když si vytvoříte příznivé podmínky a budete v klidu, v soukromí, zavřete si oči. Zkontrolujte si, jestli vaše lidské mysl má tendenci ochabovat, protože pak začne ochabovat i vaše lidské vědomí. To budiž pro vás důkazem, že jste duchovně velmi slabí. Ostrost mysli a vědomí nemůže být podmíněna zevními smysly. Pokud zjistíte, že ostrost vaší mysli a vědomí je podněcována zevními smysly, je to důkazem, jak jste přikovaní ve svém tělu a k fyzickému světu, a jak milujete hmotu. Kdo miluje hmotu, nemůže se dostat k Bohu. Když máte zavřené oči, zjistíte k vaší vlastní duchovní radosti, že vaše mysl a vědomí neochabuje. V této situaci vám zůstává ostré vědomí a mysl a řekněte si: Budu meditovat. Řekněte si: A k čemu mi ta meditace bude sloužit? K nalezení Mne samotného.

Meditační praxe nemá jiný smysl a účel než nalezení sebe sama.

Zásadní věc je, že musíte pracovat s realitou. Meditace není o hypotetických věcech, ale musí být od samého počátku doprovázena reálností. Musíte pracovat s reálnými objekty. Nesmíte pracovat s něčím, co se teprve objeví. Když si připustíte myšlenku, že na základě meditace něco objevíte, neobjevíte to. Musíte od počátku být ve stavu, že pracujete s něčím, co už máte, co jste vždycky měli. Ne že objevíte něco nového. Pokud někdo medituje např. jako buddhisti, že objeví něco nového, neobjeví nic. To je zásadní předpoklad, aby meditace měla úspěch.

Pracujete s něčím, co už máte. Nebudete meditovat proto, abyste objevili něco, co jste neznali. To si musíte zapamatovat. Od samého počátku meditace musíte stavět na absolutní reálnosti, která je dána tím, že pracujete s něčím, co už existuje a vy víte z vlastní zkušenosti, že to existuje. Pokud budete meditovat z předpokladu, že teprve něco nového objevíte, zamezujete tomu, abyste mohli něco poznat, protože pravda je všudypřítomná, je v minulosti, přítomnosti i budoucnosti, je všude kolem nás, ale i v nás. Člověk si to neuvědomuje, ale pokud medituje proto, aby objevil něco nového, nabourává tím základní axiom, že pravda je všudypřítomná a pokud je všudypřítomná, musí být i teď, když si myslím, že ji neznám. Je to jednoduchá idea: Už tím, když někdo medituje a myslí si, že pozná něco, co zatím neznal, nabourává Boha, protože Bůh je časově i prostorově všudypřítomný. V konečném důsledku je jiný problém: Ne že neznám Boha, já Ho znám, všichni Ho znají, akorát Ho nezažívají

v plné nahotě, zažívají ho pokřiveně. To je problém, Boha známe, ale nezažíváme Ho v ryzi formě.

Pokud vám se zavřenýma očima zůstává lidská mysl a vědomí bdělé, řeknete si: Jsem připraven pro meditaci a budu meditovat. Z pozice reálnosti si řeknu: Jsem zde? Je zde někdo, kdo chce meditovat? Ano, samozřejmě. Někdo tady je, a kdo to je? To je jasné, to jsem já. Dobře a kdo tedy jsem? Když se budete pozorovat, když si položíte otázku a zjistíte, že je zde někdo naprosto reálně existující, který se naprosto reálně rozhodl, že chce meditovat a naprosto reálně si odpověděl, že to je on, kdo chce meditovat, a když se zeptá, kdo to tedy je, co vám přijde jako odpověď? Jako první odpověď vám přijde: No přece ten, kdo sedí na té židli. Pozorujte se, jak funguje vaše mysl. Je zde naprosto někdo reálně přítomen, naprosto někdo chtějící meditaci, je zde naprosto někdo reálný, kdo se sám sebe ptá, kdo jsem já. Jako naprosto reálná odpověď přijde: No přece ten, kdo sedí na té židli. Navíc se vám začne vybavovat podoba tváře, kterou znáte ze zrcadla. To je fikce. Když si položíte otázku: Kdo je to ten, kdo chce meditovat a satan neumí pracovat jinak než tímto způsobem, že odpoví: jasně, přece ten, kdo sedí na té židli, ta podoba, kterou znáš ze zrcadla, to je ten, kdo chce meditovat. V tu chvíli toto musíte odmítnout a naprosto rezolutně si řeknete: To je lež! Musíte tuto lež odmítnout konstruktivním reálným způsobem. Ne že budete podceňovat existenci těla, to nesmíte, protože existence těla je naprosto reálná. Když vám přijde odpověď: No přece já, který sedím na té židli, já, který znám podobu svého těla, tak ji odmítnete takovým způsobem, že řeknete: Ne, to nejsem já, ale uznávám: Jsi naprosto reálný (jako kdybyste hovořili ke svému tělu), nechci tě nějak znevažovat a zlehčovat, ty tělo, ty člověče, jsi naprosto reálný a nechci na tom nic měnit. Ale stejně tak jak jsi reálný ty, tělo, jsem reálný i Já, který chce meditovat. To je velmi důležité. Odmítnout myšlenku: Já jsem tělo, protože to se vždycky bude hlásit, vždycky vás to bude nutit, abyste si mysleli, že jste tělo. Nepodceňujte existenci těla, přiznejte mu jeho nárok, ale stejně jako je reálné tělo, jsem reálný Já. Když se dostanete do této fáze, že odmítnete ztotožnění (je to myšlenková záležitost) s tělem, řeknete si: No dobře, tělo existuje a nutí mne (moje lidská mysl mne nutí), abych si myslel, že jsem tělo, já to odmítám, protože to není pravda, současně uznávám, že tělo je naprosto reálná věc, ale nejsem to Já, Ale jsem minimálně stejně tak reálný jako toto tělo, tak kdo vlastně jsem? V tu chvíli budete čekat na odpověď, že by se Bůh (pravda) nad vámi smilovali, když jste odmítli ztotožnění se svým tělem a trváte na myšlence: Kdo tedy jsem? V tom momentě budete očekávat, že odněkud přijde vysvětlení, kdo vlastně jste. **Nečekejte, až vám to někdo vysvětlí. Buďte tvůrčí, konstruktivní! Sami si řekněte pravdu. Nejste nic jiného než naprosto reálně existující pocit: TO JSEM JÁ.**

Jestliže si na základě svého předcházejícího vývoje (tím, že jste přemýšleli o seminářích J.Popelky atd.) řeknete tuto myšlenku, že nejste nikým jiným než tím, mně dobře známým pocitem TO JSEM JÁ, a ne že jen ucítíte pocit TO JSEM JÁ, protože ho cítíte pořád, ale když ucítíte samotný pocit TO JSEM JÁ s ničím neztotožněný, to je to podstatné – bude pocit TO JSEM JÁ a nic jiného. Jestliže začnete tento pocit TO JSEM JÁ vycitřovat, musíte udělat druhou zásadní věc: Hodit ho do nitra. To je kruciální moment. Až ucítíte pocit TO JSEM JÁ, nesmíte se spokojit s tím, že zažíváte pocit TO JSEM JÁ. Musíte se na tento pocit zaměřit svojí pozorností a umístit jej do nitra.

Člověk, který má zkušenost s pocitem TO JSEM JÁ, může se tohoto pocitu TO JSEM JÁ zeptat, kde je. Ten pocit vám odpoví: Jsem všude, prostoru, i v tobě. On je opravdu všude. Nespokojte se s tím, že je všude, ale začněte ho aktivně umísťovat do svého nitra. Co je nitro ve své podstatě?

Odpověď Posluchače: Střed, uvnitř mne. Jsem ovlivněn tvými veškerými předchozími přednáškami a umísťuji své nitro do hrudní oblasti, tam mám svoje nitro.

J.P.: To už je ale fyzický výsledek. Když se ptám sebe, co je to nitro, nemůžu říct nic jiného než to, že je to místo, které je za fyzikem. Je to psychický prostor, který je až za hmotnými

smysly, za hmotnou myslí. Je to něco, co je v pozadí mých vnějších smyslů, v pozadí fyzická, ale současně je to to, co říkáš, je to místo, kde se všechno stahuje do jednoho bodu. Nakonec zjistíme, že to ani jinak možné není. Místo, kde se všechno stahuje do jednoho bodu, může být jedině a vždycky za hmotou, ve hmotě to nemůže být. Hmotná existence jako taková zabráňuje stavu být v jednom bodě. Být v jednom bodě je psychologická, duchovní záležitost. **Stav být v jednom bodě není dosažitelný ani mentálně, ani hmotně, ale pouze emočně.**

Dotaz poslouchače: Když říkáš emočně, máš na mysli prožitek?

J.P.: Ano, přesně tak.

Prožitek je emoční záležitost. Když jsem vysvětloval na jednom semináři, když jsme si probírali JSEM, JÁ JSEM, JÁ JSEM JÁ atd., že to všechno vzniklo z vody (Raka) – prožitku.

Jestliže někdo odmítne ztotožnění se svým tělem, a spolehne se a začne důvěřovat této pravdě: JSEM TEN, který není nikým jiným než samotným prožitkem TO JSEM JÁ, a pokud tento prožitek TO JSEM JÁ začnete lehce vycítovat, tak i když je každý na jiné úrovni vývoje, snažte se aktivně dostat či si namlouvat: nejsem nic jiného než pocit TO JSEM JÁ, a pokud tento pocit budete lehce vnímat, současně mu musíte zažít dávat atribut, že tento pocit TO JSEM JÁ umísťuji do nitra. Musím ho čím dál více stahovat do svého nitra (čím dál více za hmotu, do jednobodovosti). Pokud to uděláte, začne se ve vás něco dít. Najednou do vás začne vstupovat energie (můžete se zpotit), pocity euforie, slasti, blaženosti, začne se vám aktivovat obrazotvornost, která se začne tak stupňovat, že budete mít najednou pocit, že se chce ve vašem nitru objevit nějaká postava, bytost, která chce k vám přijít. To jsou doprovodné jevy. V této chvíli je současně důležité mít stále na zřeteli (a v rámci tohoto procesu se musíte neustále kontrolovat), musíte si říct, že je divné, že na jedné straně je pocit TO JSEM JÁ, o kterém vím, že jsem to přímo já, ale současně je zde někdo, kdo s tímto pocitem TO JSEM JÁ pracuje a snaží se ho umísťovat do svého nitra. Je to skvělé, sice cítím energii, euforii, cítím, že se tam chce najednou v mém nitru objevit nějaká bytost, to je krásné, ale protože jsem svým ražením filozof, musím připustit existenci skutečnosti, že zde existuje pocit TO JSEM JÁ, o kterém nepochybuji, že to jsem přímo já, a tím, že se snažím tento pocit umístit přímo do nitra, ho umísťuji tam, kde vždycky byl a kde vždycky bude, protože nitro je jeho sídlo, ale přesto nesmím popřít, že je zde někdo, kdo se snaží s tímto pocitem pracovat, tak co (kdo) tedy jsem? Jsem ten pocit TO JSEM JÁ anebo ten, kdo s ním pracuje? To je kruciólní moment. V tomto procesu si položíme tuto otázku: Vůbec nepochybuji o tom, že já jsem přímo tímto pocitem TO JSEM JÁ, ale také nemůžu popřít, že existuje někdo, kdo s tímto pocitem TO JSEM JÁ pracuje. Kdo tedy vlastně jsem? Musíte vyřešit otázku, kdo je ten, kdo pracuje s tímto pocitem TO JSEM JÁ. Když toto vyřešíte, nemůžete už ztratit Boha. V této fázi není tak důležité nadšení, že si uvědomujete pocit TO JSEM JÁ, protože když ho začnete umísťovat do nitra, začnete hned tušit, že to je Bůh, protože Bůh je přímo pocit TO JSEM JÁ, ale začne vás zajímat myšlenka: Musím uznat, že je zde někdo, kdo pracuje s Bohem - s tím pocitem TO JSEM JÁ a kdo to je? Musíte zjistit, že to je nikdo, který neexistuje. Ten, který neexistuje, pracuje s Bohem.

Upřesním to. Je to paradox: Ten, který neexistuje, pracuje přímo se zdrojem veškeré existence. Když budete takto přemýšlet a analyzovat se v tomto procesu odhalování sebe sama, Boha a podstaty života, zjistíte, že meditace není o ničem jiném, než že je pozorovatel a objekt pozorování. O tom je meditace. **Existuje objekt, který je pozorován (je duchovně-duševní), není to hmotný objekt, a je někdo, kdo ho pozoruje.** Jestliže někdo si myslí, že uvidí Boha s dlouhými vlasy na pěšinku s plnovousem, tak má smůlu.

Poznámka poslouchače: Bůh je holohlavý?

J.P.: Bůh nemusí mít ani vlasy, ani nemusí být holohlavý. Bůh je přímo pocit. TO JSEM JÁ. Jiného Boha nenajdete. Potom už jen v rámci toho, jak tento pocit TO JSEM JÁ dokážete zažívat dostatečně intenzivně, tak když ho budete zažívat víc a více intenzivně, objeví se vám

i v postavě, i oblečený. Ale kořenem toho, aby se vám Bůh zjevil i tělesně s určitou tváří, postavou, musí být snaha cítit intenzivně pocit TO JSEM JÁ. Jestliže budete chtít mít pocit osobního Boha viditelného, nemusíte zažít pocit TO JSEM JÁ, ale jestliže zažijete pocit TO JSEM JÁ, budete mít postupně i Boha viditelného. Ale to už předbíhám.

Skončili jsme u toho, kdo je to ten, který pozoruje pocit TO JSEM JÁ a dokonce mu ještě začne diktovat: Budeš v nitru! Já tě nechci zažívat nikde jinde než v nitru! Kdo je ten, kdo mu to určuje? Kdo ho směřuje? Kdo diktuje Bohu, kde a jak má být? Musíte na sobě zažít, že ten, kdo diktuje, co se má dít, je naše lidská, tělesná mysl. Naše lidská, tělesná mysl diktuje Bohu (pocitu TO JSEM JÁ), kde a kým má být. Proč jsem zdůraznil, že je to naše lidská, tělesná mysl? Když jsme měli minulý seminář, a vysvětloval jsem v souvislosti s konjunkcí, o čem horoskop je a komu má sloužit, o čem vypovídá atd., dostali jsme se k tomu, že to není o ničem jiném než že Bůh je dokonalý od samého počátku, každý jednotlivý Boží syn – naše Individualita, a že si potřebuje vypěstovat svoji duši, neboli mysl. **Horoskop je v první řadě (a jedině) o tom, jakým směrem se má naše mysl vyvíjet, aby se stala co nejrychleji nástrojem vlastního Ducha.** Naše duše je obrovská. Z kolika buněk se skládá tvoje tělo?

Odpověď posluchače: Z miliardy.

J.P.: A máš pocit, že je tebe miliard? Nebo máš pocit, že jsi jeden?

Posluchač: Jeden.

J.P.: A přesto má tvé tělo miliardu součástí. Stejně tak je to s naší duší. Naše duše není celá inkarnovaná do tohoto fyzického těla, i naše duše (a představte si duševní tělo) se skládá z miliard duševních buněk. V rámci inkarnace se z naší duše inkarnuje jedna buňka. Drtivá část naší duše je mimo, není vůbec vtělena. Z naší duše je vtělena (symbolicky řečeno) pouze jedna buňka jejího těla. Kdyby veškerá duše byla vtělena do hmoty, neměli byste vůbec šanci poznat Boha a neměli byste šanci vůbec s Bohem komunikovat. Každou inkarnací prochází pokaždé jiná buňka vaší duše. Zvláštní je, že v této jedné buňce, která je inkarnovaná ve hmotě, se dosahuje plnosti bytí. Když se tato inkarnovaná buňka po smrti vrátí zpět a stane se součástí plně celé své duše, může povznést a nakazit celou zbývající duši. Pokud tato jedna buňka během pozemské inkarnace do sebe nasákne nějakou infekcí, a když se po smrti vrátí zpět a stane se součástí celého svého duševního těla, tato infekce může zničit celou duši. To také vysvětluje, když má někdo zážitky minulých životů, cítí nějaké zážitky úplně cizích osobností, ale přesto cítíte, že k těmto osobnostem máte nějaký silný osobní vztah, to jsou jen jiné buňky vaší duše, které se inkarnovaly v jiných tělech. Zdůrazňuji, že to pozoruje vaše tělesná mysl, ta část duše, která je momentálně inkarnovaná v těle.

Celá meditace je tedy o objektu, který je pozorován a o pozorovateli, který pozoruje objekt. Ptám se: Kdo jste vy, objekt, který je pozorován anebo ten pozorovatel?

Odpověď posluchače: Mě by to svádělo odpovědět, že obojí.

J.P.: Odpovídáš správně. Když v rámci meditace zjistíš, že je objekt, který je pozorován a tímto objektem je kdo? Pocit TO JSEM JÁ. A ten, kdo ho pozoruje, je kdo? Myšlenka: Já jsem tělo. Když si položíš otázku, kým jsem, odpověď je: Obojím. To je první odpověď, první pocit, který zažíváš. Ale když to budeš důsledněji analyzovat, zjistíš, že jsi pouze tím objektem pozorování. V první chvíli budeš mít pocit TO JSEM JÁ jak objekt, tak pozorovatel, a to z jednoho prostého důvodu, protože jsi se tisíce a miliony let utvrzoval v myšlence já jsem tělo, tak máš k této myšlence (pozorovateli) silný osobní vztah. Ale protože jsi pocit TO JSEM JÁ hodně ignoroval v průběhu svého vývoje, tak i když nyní začneš odhalovat pravdu, že jsi přímo tímto pocitem TO JSEM JÁ, začneš mít k nim jakoby rovnocenný postoj. Když se budeš do toho problému čím dál více opakovaně vracet, nakonec zjistíš, že jsi opravdu dominantně pocit TO JSEM JÁ a že pozorovatel není vůbec nikdo jiný než tvá mysl, kterou nutíš, ať se zaobírá Tebou. Mysl nemá vůbec svůj vlastní život, je jen Tebou oživovaná a je Tebou používána.

To, co jsem nyní řekl, že mysl nemá svůj vlastní život, že je to mrtvá věc, je ožívována Tebou a používána Tebou. Kdo dal myslí příkaz, ať začne meditovat, ona si to dala? Kdo dal myslí příkaz: Přemýšlej nad pocitem TO JSEM JÁ, a myšlenkou já jsem tělo, kdo to všechno dělal? Pocit TO JSEM JÁ. Kdo dal myslí informaci, že má rozdělit tyto dvě věci? Kdo dal myslí příkaz: Pozoruj to, či nepozoruj to. Kdo to všechno dělal? To všechno jste dělali Vy skrze mysl. Pozorovatel dělá víceméně pouze to, co jí sděluje objekt pozorování. Pokud pocit TO JSEM JÁ vidí, že tato mysl ještě není schopna Ho pozorovat, vnucuje jí takové věci: Dívej se na porno, běž na Baník, atd. To všechno dělá On. Mysl je odjakživa jenom jeho trpný nástroj. Pokud pocit TO JSEM JÁ ví, že jeho mysl není dostatečně připravena, aby byla schopna Ho pozorovat a sledovat, vůbec do takové myslí nevloží myšlenku: Hledej sám sebe. Pokud se dostanete do této fáze, že si uvědomíte, že je objekt pozorování a je pozorovatel, a začnete řešit, jaký máte vztah k tomu a k tomu, musíte nakonec zjistit jednu věc: Ano, mám vztah jak k objektu pozorování, tak k pozorovateli, ale naprosto jasně formulovaný. Jsem přímo objektem pozorování, TO JSEM JÁ, a ten, kdo Mne pozoruje, je moje mysl, kterou Já nutím, aby se dívala na Mne. Kdo vás uvedl do meditace? Váš pocit TO JSEM JÁ. On chtěl meditovat? On nechtěl meditovat, ve své skutečnosti pocit TO JSEM JÁ vytvořil iluzi meditace jenom proto, aby dosáhl stavu, že přinutí mysl se dívat na Něho, aby se mysl obrátila na pocit TO JSEM JÁ. Ale kdo dělal tu meditaci, mysl nebo pocit TO JSEM JÁ? Všechno dělal TO JSEM JÁ. Zpočátku zjistíte, že do meditace šel Milan, Jarďa, ale nakonec přijdete k poznání, že Milan ani Jarďa vůbec neexistují, že existuje jen pocit TO JSEM JÁ a zdánlivý Milan a Jarďa není nikdo jiný než tělo, které se jmenuje určitým jménem, které vám někdo dal (vášemu tělu, ne vám), ale hlavně mysl, která byla tímto JÁ přinucena se zaobírat tímto JÁ. Nakonec zjistíte, že ten, který si na začátku myslel, že bude meditovat, aby našel Boha – své pravé JÁ, vůbec neexistuje, ale je jen nástroj, se kterým pracuje pocit TO JSEM JÁ a je tímto pocitem ožívován a slouží mu pro jeho účely.

Když jsem zažíval včera takové intenzivní prožitky, bylo mi do breku a ptal jsem se: Bylo nutné, aby člověk došel k tomuto poznání skrze tolik utrpení, které bylo v minulosti? Osvětím, koncentráky? Nemohla být ta cesta méně bolestná, aby člověk nakonec došel k takovému přirozenému jednoduchému poznání, že jsem TO JSEM JÁ? On mi říká: A kdo tam trpěl v těch koncentracích? Kdo zažíval to utrpení? Lidé neexistují, existují jenom Já, to Já jsem to všechno trpěl a prožíval na sobě. Já jsem to vyvolal, dopustil a Já jsem to také na sobě prožíval. Vy vůbec neexistujete, existuje jen pocit TO JSEM JÁ. Kdo zažíval utrpení v koncentracích, tělo, mysl nebo pocit TO JSEM JÁ? JÁ jsem to zažíval. Mi nemůžete nikdo nic vyčítat. Co si navařím, to si i sním. Vy mi ani nemáte co vyčítat, protože ani neexistujete, vy si jen myslíte, že existujete. Vaše existence vzniká tehdy, když si myslíte, že jste vy a že nejsem Já. Když jsi ty, nejsem Já. Když jsem Já, nejsi ty. Když nejsi ty, nejsem ani Já. To znamená, že **jestliže někdo na počátku duchovní cesty zaujme postoj, že bude hledat pravdu, Boha, nemůže ji najít. Od samého počátku duchovního hledání musíte mít postoj: Znáám Boha, nebyl okamžik, že bych Ho neznal. Akorát je tam drobný detail, že Ho nezažívám v ryzosti, že jsem k pocitu TO JSEM JÁ připojil myšlenku Já jsem tělo. Pocit TO JSEM JÁ zažíváme všichni (vždycky jsme ho zažívali), akorát ho někdy zažíváte separovaně od myšlenky Já jsem tělo. To je všechno.**

Jestliže začnete meditovat a pocit TO JSEM JÁ ztotožníte s meditujícím, který chce něco v sobě objevit, už nic neobjevíte. Musíte (i Bůh musí) udržovat stav, že jsou dva. Nemůžete udržovat stav nebo se snažit dosáhnout stav, že je jeden. Musíte dosáhnout stavu, že je objekt, který je pozorován a někdo, kdo pozoruje. Je naprosto nezbytný stav existence dvou bytostí, přičemž jedna Bytost je pozorovaná a druhá bytost pozoruje. To je základ. Problém je, že ty bytosti musí být dvě, jinak není život, interakce, tvořivost. Ale život je jenom jeden. Celý figl spočívá v tom, že musíte navodit stav dvou bytostí, ale současně je k dispozici jenom jeden jediný život. Musíte se rozhodnout,

komu tento jeden jediný život propůjčíte, jestli pozorovanému nebo pozorovateli. Jestliže na samotném počátku meditace propůjčíte život pozorovateli, už nic nenajdete, protože život je jenom jeden. Jestliže ztotožníte pocit TO JSEM JÁ s Milanem, nebo s Jardou a budete medítovat, tak Bůh medituje nad Bohem a žádného Boha už nenajde. Musíte tento jeden jediný život propůjčit objektu pozorování. Musíte se dostat do stavu, že meditace není nic jiného než to, že nutím pozorovatele (což je Moje mysl), aby se zaobíral Mnou. Nutím Mou lidskou mysl a mé lidské vědomí, aby se zaobírala Mnou.

Účelem meditace je zjištění, že existují dvě bytosti – objekt, který je pozorován a že existuje pozorovatel tohoto objektu.

Objekt – TO JSEM JÁ

Pozorovatel – myšlenka: Já jsem tělo

Je to naprosto nutný stav, to nesmíte zrušit, dvojka tam musí být. Kdyby tam nebyla dvojka, není to tvůrčí proces. Bůh je tvořivost sama. Současně je paradox, že je k dispozici jeden život. Musíte se rozhodnout (a to je naše volba), zda život propůjčíte objektu, který bude pozorován anebo ho propůjčíte pozorovateli. Jestliže život propůjčíte a ztotožníte se s pozorovatelem, pozorovatel nikdy život (Boha) nenajde. To je to, co říkal Ježíš: Kdo se bude snažit si zachovat život pro sebe, tak ho ztratí. Musíte pocit životnosti investovat do někoho, koho budete pozorovat. Jestliže mu život ukradnete a dáte ho sobě, v ten moment život ztratíte a Boha nikdy nenajdete. Účelem meditace je to, že najednou před vámi někdo bude stát, a že Ten, kdo bude stát před vámi, jste Vy, a že Ten, kdo bude stát před vámi, jste více Vy než ten, kdo Ho pozoruje. Budete zažívat: Ano, pozoruji někoho, ten, koho pozoruji, jsem Já a ten, kdo pozoruje, jsem taky Já, ale ten, kterého pozoruji, jsem více Já než ten, který Ho pozoruje. Tehdy pochopíte, že proč jsem nezůstal tím pocitem TO JSEM JÁ, proč jsem nezůstal Bohem? Protože On potřeboval, aby Ho někdo pozoroval. Protože kdyby On byl a nebyl někým pozorován, tak se nudí.

Když zde vykládám takové věci, vy to dostáváte třeba jenom jako myšlenky. Ale výborné myšlenky. A víte, proč výborné myšlenky? Protože jsou vydestilované životem a skrze život. Když zde vykládám takové důležité myšlenky, které vám nikdo neřekne na různých meditacích apod., cítíte, že tam je nějaká konstruktivnost, ale až to sami zažijete na sobě, nemám pro to slov, co přináší setkání s pocitem TO JSEM JÁ, co přináší situace, kdy pocit TO JSEM JÁ je naprosto ostře a reálně někým pozorován. To je taková blaženost. Tehdy pochopíte, proč jsem pořád znevažoval veškeré duchovní směry jako buddhismus, křesťanství atd.

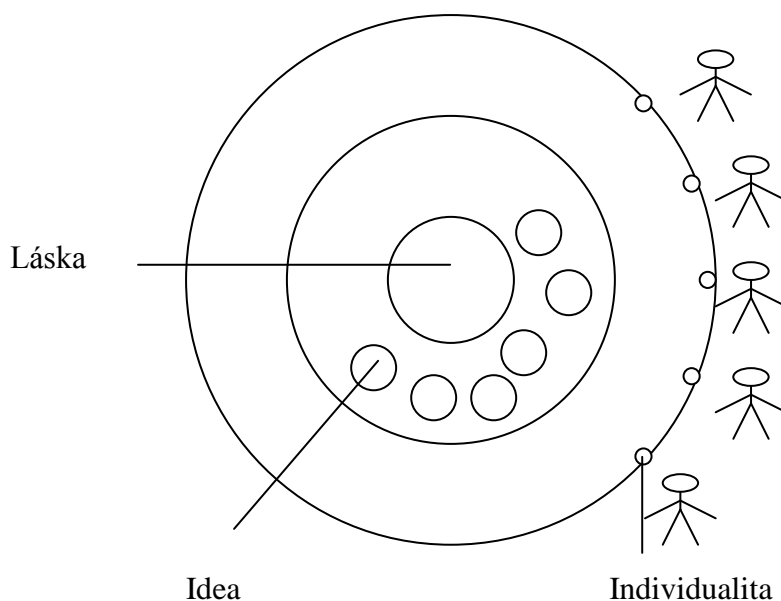
Božská Idea v Ježíši Kristu:

Když se někdo setká s pocitem TO JSEM JÁ, bude vnímat Ježíše Krista jako autoritu nebo ne? Ano i ne současně. Pociť TO JSEM JÁ je Kristus. Ale to, co duchovní hledači nechápou, jsou tři kvality Tvůrce: Lásky, Idea, Individuality. Právě proto mi Bůh říkal, že bychom také měli vědět, když si vezmete Janovo evangelium Nového Zákona: Na počátku bylo SLOVO, to SLOVO bylo u Boha, to SLOVO bylo Bůh, skrze toto SLOVO všechny věci učiněny jsou atd., a toto SLOVO se stalo tělem a přebývalo mezi námi, ale svět, i když byl tímto SLOVEM stvořen, Jej nepoznal. To je o Ježíši Kristu.

Když Bůh říká takové absolutní pravdy, které směřují přímo k Němu, je to důsledkem toho, že opravdu soud je zde. Bůh už nemá potřebu nic skrývat.

Když známe symbol vajíčka a máme Lásku, která je chuť tvořit, tak jestliže se Lásky dostatečně rozohní nebo vznikne dostatečně silný pocit chuti tvořit, první vzniká Idea. Tato Idea – to je to SLOVO, které bylo na počátku. Idea ze sebe stvoří Individuality, což jsou

realizátoři určité Ideje - Boží Vůle. Za každou Individualitou je Idea. Individualita je nástroj, skrze který se realizuje určitá Idea:

To znamená, že to SLOVO, které bylo na počátku u Boha a které bylo Bůh, a skrze toto SLOVO jsou stvořeny všechny věci, to byla Idea a za tento vesmír je zodpovědná určitá Idea, a tento vesmír se realizuje a vyvíjí skrze tuto Individualitu, která představuje zosobnění Boží vůle. To znamená, že náš vesmír, ať už ve fyzické nebo duchovní formě, je výsledkem určité Ideje. Ale protože Bůh nemá jen jednu Ideu, Idejí je spousta a každá z Božích Idejí je zodpovědná za svůj vlastní vesmír. To znamená, že to, co se narodilo v Ježíši Kristu, v Ježíši Kristu nebyl Bůh pro celý vesmír, ale Bytost, která byla v pozadí Ježíše Krista, v jeho nitru, byla nejdokonalejší vyobrazení určité Ideje. My také pracujeme stejně jako Ježíš, na realizaci jedné božské Ideje, v tomto směru jsme s Ježíšem bratři, spolupracovníci na jedné z božských Idejí. Ježíš je ale zvláštní v tom, že On tuto Ideu osobně vyobrazil nejvěrněji. My vyobrazujeme z této Ideje jen určitý aspekt. Jsou i jiné vesmíry, které vznikly na základě jiných božských Idejí, ale všechny mají společný střed – Lásku – chuť tvořit. Proto vždycky Ježíš o sobě mluvil, že je Bůh – Syn a vždycky se modlil ke svému Otci. Ježíš jako syn byl božská Idea a jeho Otec byla božská Láska. Můžeme říct, že Idejí, které vznikají z božské Lásky, je spousta, nekonečné množství, každá jednotlivá Idea stvořila svůj vesmír. Můžeme říci, že i v jiných vesmírech jsou frajeři, kteří tu danou Ideu nejvíce a nejvěrněji zosobnili, to znamená, že i v jiných vesmírech mají své Ježíše Kristy, akorát je rozdíl v jedné věci, že ze všech těch Idejí tato Idea, kterou realizujeme i my, a kterou realizoval i Ježíš, je nejzvláštnější. Jestliže Ježíš Kristus vyobrazoval jednu z božských Idejí, ve srovnání s Kristy dalších Idejí je Ježíš nejlepší a největší. A proč?

Odpověď posluchače: Protože je náš.

J.P.: Ne, nejenom že je náš, ale tato Idea je nejzvláštnější. Pointa této Ideji je: Dosáhnout život v podmínkách absolutní smrti. Nikde jinde taková Idea nebyla a ani nebude – dosáhnout Boha ve světě, kde žádný Bůh není a kde je Bůh dokonce nežádoucí. To byla ta Idea, na základě které vznikl tento vesmír a k čemu to všechno směřovalo – dosáhnout takový stav, systém, společnost, kde je Bůh absolutně nežádoucí a když se někdo octne v těchto podmínkách, kde je Bůh absolutně nežádoucí, ve světě, kde nebudeš mít žádné informace, nic nebudeš vědět, kdo to je, co to je, systém to nebude podporovat, a přesto to zrealizuješ a dosáhneš toho, tak naplníš tuto Ideu. A právě proto i Ježíš, protože byl největším zosobněním této Ideje, hlásal

důležitost poznání Boha a proto byl schopen i pro tuto Ideu zemřít, aby ukázal, že hledání Boha je v očích Boha životně nejdůležitější. Když pochopíme, že Ježíš byl Bůh, byl výborným zosobněním Boha, On byl schopen kvůli nauce o Bohu obětovat i svůj pozemský život. Bůh vnímá důležitost hledání Boha tak, že za to stojí obětovat i život, ale člověk ne. Pro člověka je důležitější jeho osobní pohodlí. To jsem vám chtěl vysvětlit, že to SLOVO se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Byla to určitá Idea, která vznikla z boží Lásky a že tato Idea si vytváří jednotlivé Individuality, které realizují tuto Ideu. To jsou Boží Synové. Ježíš pracoval na realizaci stejné Ideje jako máme pracovat my všichni, ale On byl takové nejvěrnější, nejčistší projevení se osobním způsobem této ideje, že pro pravdu je třeba nasadit i svůj život. Tato Idea je v kontextu s ostatními Idejemi zvláštní a charakteristická tímto. Dosáhnout život v podmínkách absolutní smrti, jinými slovy: Dosáhnout Boha v podmínkách, které Bohu vůbec nefandí.

Dotaz posluchače: Něčemu nerozumím. Když mluvíš o tom, že už to tak dlouho tady trpět nebude, že už toho je všeho dost a na druhé straně podle toho tady realizujeme jakousi Ideu, která by měla být tady realizována úspěšně, jako bychom toho měli dosáhnout vlastními silami. Jak tedy může Bůh ztrácet trpělivost? Proč nám nedá šanci to dotáhnout do konce?

Posluchačka: Protože jsme hodně leniví a už to nezvládáme, tak potřebujeme nějak nakopnout.

J.P.: Podívej, řeknu ti to z pozice teorie. Řeknu ti pravdivé myšlenky, ale stejně, až tyto myšlenky zrealizuješ sám v sobě, svým životem, teprve tehdy se tyto myšlenky ožíví a teprve tehdy se to pro tebe stane živou pravdou. To jsou právě ty božské paradoxy, nemůžete říct o Bohu jenom to anebo to. Pro Boha platí to i to současně. Jeden z obrovských fenoménů je, když říkám, že Bůh je jeden, ale současně má každý svého Boha. Musíš nalézt souvislosti, na základě kterých toto konstatuji. Celé vajíčko je pouze jedno, ale dějí se v něm různé procesy a na základě těchto procesů vznikají jednotlivé skutečnosti, jsou to určité božské skutečnosti. Bůh je jeden, ale současně má každý svého Boha. Ty nemedituješ, protože neexistuješ. Meditace je proces, kdy objekt pozorování nutí určitého pozorovatele, kterého si vytvořil za tímto účelem, aby jím byl pozorován. To všechno dělá On. Když se budeš přemísťovat v rámci té meditace, že se budeš ztotožňovat s objektem pozorování, s pocitem TO JSEM JÁ, a budeš se ztotožňovat s pozorovatelem – s myšlenkou Já jsem tělo, zdánlivě jsi to i to a nakonec začneš cítit, že je to opravdu jen zdánlivě, protože živý je jen jeden z nich – pocit TO JSEM JÁ a že ten živý jen oživuje pozorovatele. Pozorovatel jakoby ani neexistoval, nemá svoji vlastní existenci. Všechno dělá Bůh. A kdyby se měl rozčilovat, tak nad kým by se měl rozčilovat? Sám nad sebou. Chceš Bohu diktovat, co má a nemá dělat? On může dělat všechno, nemá žádné omezení.

Bůh pojal Ideu, že vznikne bytost, která Ho nezná a bude umístěna do takového prostředí, které Tě bude ještě navíc utvrzovat v nevědomosti ve vztahu k Bohu a přesto se možná tento dvojnásobný blok (blok vlastní nevědomosti a blok prostředí, které nepodporuje duch. růst) podaří někomu překonat a tak poznat to nejvíce důležité. Takových bytostí se již několik našlo, včetně mně. Kdybych měl být jediný na této planetě, tak kvůli mně to musí Bůh ukončit, kvůli člověka, který dosáhl toho nejcennějšího poznání a jeho okolí mu v tom chce bránit. Tehdy nastane takové soužení (taková duchovní nevědomost), které nebylo od počátku světa a nebude ani potom. Ale pro pár spravedlivých budou dnové ukráceny. Myslíš, že je On vůči mně nebo vůči tobě lhostejným? To všechno dělá On, ale v některých myslích se Mu to podařilo, tak jen kvůli nich to udělá. Ostatní měli stejnou šanci jako já. Dnes je úroveň lidstva na takovém vývoji, že i průměrný lidský intelekt dnešní doby na to má, aby to zrealizoval. To, že to nezrealizovali, není nedostatečným intelektem, ale je to dáno úplně něčím jiným, láskou jejich srdce, protože milují hmotu více než samotný život.

V každém člověku je jedna z božských Individualit. Lucifer je také božská Individualita, je to tvůrčí Individualita a může si dělat, co chce, může následovat svůj Zdroj, ze kterého vznikl anebo Ho nemusí následovat.

Bůh mi říkal: Meditace, kterou jsi popsal a vysvětlil, co se tam principiálně odehrává, je letenka do nebe. Na základě této meditace už nemusím čekat na Boha, ale můžu s Ním být okamžitě. Bůh mi dále říkal: Ty máš z toho radost, ale myslíš, že když to budeš někomu vysvětlovat, že to budou lidé přijímat? I kdyby to přijímali a začali by zažívat Mne – pocit TO JSEM JÁ, a kdyby to konfrontovali s tím, že mají dobré auta, dobře zařízený byt, stejně na Mne zapomenou, protože je to v rozporu s tím, do čeho se zamilovali, milují život ve hmotě, na Zemi. Myslíš, že všichni touží po pravdě? Ne, jen někteří a někteří dokonce pravdu nenávidí. Pro ně je plný žaludek daleko víc zajímavější než plné srdce. Já nemůžu tyto dva tábory do nekonečna nechávat vedle sebe spolu. Co pro Mne tato Země znamená? Vůbec nic. Pro Mne má velký význam lidská duše. To je pro Mne všechno. Kdyby tyto věci měly být ponechány v tomto pořádku, tak jsou připraveny pro lidstvo takové scénáře, že byste byli šokováni, kdyby je někteří mohli zrealizovat, proto nedopustím jednu věc: Aby tyto pošpiněné lidské duše zapadly ještě do většího bahna než jsou nyní. Důvodů mám spoustu, proč už něco musí přijít.

Dotaz posluchače: To něco, to je ten poslední soud?

J.P.: Ano.

Posluchač: Se všemi těmi důsledky, to znamená – redukce počtu duší atd.?

J.P.: Je to oddělení obilí od kůrky. Každý se musí přihlásit buď pro nebo proti. Je to logické, protože když jsou na jedné půdě dvě protichůdné síly, tak si vzájemně překáží, blokují se. Život je tvůrčí proces a Bůh se snaží tvořit s maximální účinností. Již nyní pociťuje, že účinnost tvorby může být mnohem vyšší a že je nyní zde účinnost zbytečná, po určitou dobu to bylo nutné, aby se naplnila tato Idea – hledat pravdu v podmínkách, kde se pravdě nefandí, ale nyní nastává nová tvůrčí fáze, a tím, že zde jsou dvě protichůdné síly, které si vzájemně házejí klacky pod nohy, efektivita tvorby je velmi limitovaná, omezovaná. To už není žádoucí. Ať jde každý, kam patří, ať si každý pracuje na svých vlastních projektech, ale ať si vzájemně nepřekáží.

Dotaz posluchače: Takže to je oddělení, nikoliv zánik.

J.P.: Samozřejmě, oddělení, ale pro ně to bude zánik. Když někdo zemře, tak oni to budou vnímat jako oddělení nebo jako zánik? Pro ně to bude zánik.

Když si pomyslíte, že během pěti let proběhne taková revoluce, události, které zde nikdy neproběhly, zní to tak nevěrohodně a to je právě součástí plánu, protože by nikoho ani ne snu nenapadlo, že by něco takového mohlo přijít.

Pouze ti lidé, kteří už mají v sobě živého Boha, Bůh pro ně není žádná teorie, ale reálně Ho zažívají, mají šanci to zvládnout, ale ti, kteří budou bez osobního kontaktu s Bohem či budou mít pouze nějakého teoretického Boha (křesťané apod.), budou mít velké problémy to všechno ustát.

Když jsme měli poslední seminář, na úvod jsem hovořil o Apollu 20, potom jsem říkal význam meditační praxe, a když jsem byl u kolegy na chalupě, všiml jsme si, že i když čte mé semináře, čte knihu Neosobní život, během dne vůbec nemeditoval. Vysvětloval jsem, že lidé, kteří nemeditují, ať se nediví, že nemají praktické výsledky v prožívání Boha. Když jsem odjel z jeho chalupy, dva týdny na to mi volal do práce. Jardo, JÁ JSEM. Já mu říkám: Co jsi? No JÁ JSEM! Říkal, že dvanáct hodin brečel. Potom mi v hospodě vysvětloval, že přemýšlel nad tím, jak je to možné, že to na něho tak spontánně přišlo. Sám si odpovídal. Začalo to tím, že jsem byl u něho týden na chalupě, kde se něco spustilo, potom si četl nějakou kapitolu

z Neosobního života, potom šel do hospody a vůbec na to nemyslel, seděl s kolegou a po třetím malém pivu to najednou přišlo – prožitek neskutečné euforické Lásky. Říkal, že v rámci toho prožitku zažíval i to poznání – splnil jsem svoji věc – poznal Boha v těchto podmínkách. Několik dnů zažíval euforické stavy, nyní mu to vyprchalo a tak se snaží pořád do té euforické Lásky dostávat a já jsem mu říkal: Dane, tady není účelem se dostat do té euforické Lásky. **Účelem je vědomě pozorovat pocit TO JSEM JÁ. Když znám pravdu – vědomě pozoruji pocit TO JSEM JÁ, Láska přichází jako výsledek. Nehledej Lásku, Láska automaticky vzniká na základě pravdy, to znamená, že se staneš vědomým pozorovatelem pocitu TO JSEM JÁ.** Dal jsem mu tuto meditační techniku a on říkal, že pohořel už na prvním bodě. Chtěl se zaměřit na pocit TO JSEM JÁ, ale vždycky ho to strhávalo k tomu, aby vnímal JÁ JSEM TĚLO. Dělal to teprve první den a nebyl toho schopen. To, co jsem nakreslil, pocit TO JSEM JÁ a myšlenka JÁ JSEM TĚLO se myslelo tisíce a miliony let! Tyto dvě skutečnosti jsou tak propojené, že teprve člověk, který začne s tímto vědomě pracovat, si uvědomí, jak je k tomu tělu přikován tou svojí myšlenkou. Pro někoho myšlenka nemá žádný význam, jsou pro něho důležité jen peníze, myšlenka není nic. Ale člověk, který dělá nějakou duchovní praxi, s hrůzou zjistí, jakou má myšlenka sílu.

Pro vás je obrovská pomoc, když mi budete věřit, protože to, co jsem vám nyní řekl, je fakt. Když se začne ozývat váš starý způsob špatného uvažování a když mi budete naprosto věřit, že to, co jsem vám řekl, je naprosto ryzí esence duchovní cesty, tak vám hodně pomůže, když už jen z lásky ke mně mi budete věřit. Když to Jarda řekl, musí to tak být.

Je nutné zaměřit pozornost na pocit TO JSEM JÁ, už neříkám JÁ JSEM JÁ, je to sice stejné, ale člověk to spíše zažívá pocitem TO JSEM JÁ, a už k tomu nic nepropůjčovat, nic na to nenabalujte, spokojte se s málem. Kdo se spokojí s málem dostane hodně. Kdo se nespokojí s málem, nebude mít nic. Spokojte se jen s faktem, že nejste nic jiného než TO JSEM JÁ. Teprve čím dál hlubším prožitkem TO JSEM JÁ budete neustále žasnout nad tím, kdo jste. Zpočátku to bude jen pocit, ale fantastický pocit, protože začnete zažívat život! Budete mít obrovskou chuť žít! Pocit TO JSEM JÁ je přímo život, je to Bůh a to budete hned vědět! Čím více budete tento prožitek prohlubovat, bude vás učit další věci, začnete vidět do duchovních světů, pocit TO JSEM JÁ se vám změní na božskou Bytost atd., ale to už je nástavba. Tehdy zažijete fantastickou věc, že jste nesmrtelní, že se vůbec nemusíte bát smrti, protože smrt vůbec neexistuje a že jste nikdy nežili na Zemi, ale celou dobu jste žili v nebi, v duchovních světech. Pořád jste v duchovním světě, pocit TO JSEM JÁ jste vy a pocit TO JSEM JÁ nebyl nikdy ve hmotě. Tento pocit je vždycky ve vašem nitru. A vy jste tímto pocitem TO JSEM JÁ.

Nevyžaduje to nic víc než mít správné informace, které jste dnes dostali a zbytek je jen o vaší snaze - ve své mysli se zaobírat pocitem TO JSEM JÁ a o snaze vaší pozornosti se strefovat do tohoto pocitu TO JSEM JÁ. O ničem jiném už to není. Když začnete pocit TO JSEM JÁ vycítovat, potom sledujte, že jsou dva. Pocit TO JSEM JÁ má být objektem pozorování, který pozoruje vaše vlastní lidská mysl a vaše lidské vědomí. Vy jakožto pocit TO JSEM JÁ neustále do své mysli nadhazujete otázky a pocit TO JSEM JÁ na tu otázku dává odpověď. Sami otázky vyvoláváte skrze lidskou mysl a skrze neztotožnění s lidskou myslí si odpovídáte. TO JSEM JÁ je vševědoucí, tehdy už nebudete číst knihy, nebudete se chodit někoho ptát, protože budete vědět, že máte ten nejlepší zdroj informací, jaký vůbec můžete mít a který je přímo ve vás.

Když jsem přemýšlel o dnešním semináři, co bych měl říct, TO JSEM JÁ mi říkal, že bych se měl v první řadě zaměřit na praxi. Čas nazrál a je to přirozené, ve své podstatě každý proces je výuka. Nikdo se nepozastavuje nad tím, když chodí do školy (život je škola), že na střední škole za 4 roky děláte maturitu, na vysoké škole skládáte státnice, tak přece i život musí mít jednou nějaké závěrečné zkoušky.

Poznámka posluchače. Já jsem si myslel, že je to smrt.

J.P.: Individuálně ano, pro jednotlivce je to smrt. Lidstvo je ale také určitý celek a určitá individualita. Lidstvo jako celek musí také složit zkoušku. Chápejte lidstvo jako celek ne v souvislosti dvě či tři století zpět, ale lidstvo byl projekt, který byl projektován před miliony let a tento projekt se dostal do bodu, kdy se musí složit zkouška. Když pochopíte, jaká byla Idea – poznat pravdu v podmínkách, kde všechno svědčí proti pravdě, tak z toho budeme jako lidstvo skládat zkoušku. Běda pak těhotným a kojícím v těch dnech, kteří teprve (a času bylo dost pro všechny) nyní začnou hledat a teprve v nich něco poroste. Všichni, kteří u této zkoušky mají osobně být, jsou již zde. Tady nejsou přítomni jen lidé, ale i mimozemské civilizace, kteří zasahují či nezasahují do našeho dění a jsou zde jen od toho, aby viděli, co se bude dít. V Bibli je psáno: A tehdy Bůh pošle své anděly a oni shromáždí své vyvolence ze všech světových stran. Tito andělé jsou jednotliví Boží synové a každý je v kontaktu s jedním člověkem a snaží se dostat s plnou vehemencí do našeho vědomí. Každé pravé Já se snaží vetřít vehementně do vědomí každého člověka. Součástí tohoto procesu jsou tyto semináře. Nepřekvapuje mne, že zde chodí pár lidí, protože lidé nemají zájem o své Já. To, že tito andělé dělají nyní takový zoufalý pokus se za každou cenu vetřít do každého lidského vědomí, jen svědčí, v jaké žijeme době, protože tento pokus je opravdu zoufalý. A času již moc nezbyvá. Kdyby měli ještě tu jistotu, že máme k dispozici ještě dalších 1000 let, nespěchali by tak, ale nyní musí hodně spěchat. Co může být větší hloupost a zhovadilost preferovat cokoli než svůj vlastní život. Všichni tvrdí, že mají strach ze smrti, o svůj vlastní život, ale čeho se bojí? Jde jim jen o své fyzické, svoji hmotu. Jejich skutečný život je nezajímavý. Jo, duchovno jo, ale nejdříve přece musím uživit svoji rodinu, že. Kdyby byl systém, že by všichni za minimální práci měli fantastický příjem, kdyby se vůbec nemuseli bát o svou hmotnou existenci, stejně by jen spekulovali, kam jezdit na dovolenou, kde ještě nebyli a najdou si další výmluvy, že je přece spousta důležitějších jiných věcí než přemýšlet nad nějakým pocitem TO JSEM JÁ. Vždycky si najdou něco, jak se vymluvit, protože jejich srdce miluje hmotu, jinými slovy: Všechno je důležitější než Já. Já jsem ten poslední, nezajímavý.

Když bychom udělali nějaký veřejný průzkum, kterým myšlenkám věříme a kterým nevěříme, tak která myšlenka by byla mezi lidmi hodnocena, jakože je největší blbost, že tomu nelze ani uvěřit? Byla by to myšlenka JÁ JSEM Bůh, Já jsem božský. To budou odmítat všichni nebo skoro všichni. A i kdyby to někdo logicky zdůvodnil, že to tak musí být, stejně by to odmítli, protože ve své podstatě ani nechtějí být božští. Je zde plno nevědomých faktorů: Zažívat Boha s plnou intenzitou, to znamená, že si uvědomíte, že Bůh není nikdo jiný a tím pádem ani vy nejste nic jiného než pocit TO JSEM JÁ a začali byste si uvědomovat, že jste v mužích i v ženách. Tentýž je v mužském i ženském těle a toto vědomí by vám vzalo možnost se sexuálně realizovat. Když vezmete lidem možnost se sexuálně realizovat a v ten moment nebudou Boha chtít. Myslí si: Co to je za blaženost, když tam nemůžu sexovat, takovou blaženost si strčte za klobouk. Ano, něco za něco. Zažívat intenzivně Boha znamená si uvědomit, že jsem v životě nikdy nepil, nejedl a ani nebudu pít a jíst. Co to je za Boha, když se nemůžu těšit z jídla a pití? Takového Boha si nechte pro sebe, říkají, my o Něho nemáme zájem. Jediný Bůh je to, co dělá dobře našemu tělu. Bůh na rozdíl od lidí se neštítí ničeho. Pro Něho je všechno možné. Pro lidi je možné jenom něco. Bůh jídlo nepotřebuje, ale přesto se z něho umí radovat mnohem víc než lidi. Bůh nepotřebuje sex, ale přesto se ze sexu dokáže radovat. Boží radost ze všeho zažije jen ten člověk, který je nejdříve všeho zřekne. Problém je v tom, že většina lidí neřeší božské věci, a když už je řeší, tak je mnohem lepší uvěřit v nějakého Ježíše Krista, že se Ježíš Kristus za ně ukřižoval a už jsou zachráněni, stačí, když v něho budou věřit, že je to Bůh a mají to vyřešené. Řekněte takovým lidem: Co je důležitější, Ježíš Kristus nebo vaše vědomí? Nebudou to chápat. Zeptejte se někoho, co to je vědomí?

Odpověď posluchače. Vědomí je prožitek JÁ JSEM, není to myšlenka. Vědomí je schopno myšlenku vyčíst, pozorovat ji.

J.P.: Já Jsem je vždycky ve vědomí. Vědomí je spíše myšlenka nebo spíše pocit?

Odpověď posluchače. Pociť.

J.P.: A jaký?

Odpověď posluchače: Pociť přítomnosti.

Odpověď posluchačky: Bytí.

J.P.: Musíte to aplikovat na svůj život: Vědomí je pocit vlastní existence. Vědomí = pocit JSEM. Není tam zdůrazněno Já, pouze samotný fakt vlastní existence. Všiml sis, co je to život? Většina lidí si myslí, že je to o vychovávání dětí, vydělávání peněz, ježdění po dovolených, chůze na pivo či na fotbal, to si myslí, že je život, ale **život je ve své podstatě boj o vaše vědomí**. Ať je to cokoli, dobré nebo zlé, mrtvé (zdánlivě) nebo živé, všechno z těchto věcí usiluje v první řadě o to, aby to existovalo, aby to bylo živé. Satan chce žít, Bůh chce žít, šutr chce žít, všichni chtějí žít. Mají jedinou možnost, jak žít: Dostat se do vědomí, protože teprve vědomí jim dává realitu JSEM. Všichni se perou o tvé vědomí, chtějí se tam dostat, protože jedinečně skrze tvé vědomí mohou existovat, jinou šanci nemají. Když nebudou mít pocit JSEM, jako kdyby nebyli. A jak (skrze co) se můžou dostat do tvého pocitu JSEM či do tvého vědomí? Skrze tvoji pozornost. **Život jakožto tvůrčí proces je boj o vaši pozornost**. Ať je to jakákoliv emoce, myšlenka, nějaký existenční fakt, Bůh, ať je to satan, všichni se perou jen o vaši pozornost. Když je Ježíš Kristus Bůh, a když mu nebudu věnovat pozornost, bude existovat? I Bůh je odvislý od tvé pozornosti. Vidiš, jsi možná víc než Bůh, protože svojí pozorností jsi takový frajer, že rozhoduješ o tom, kdo bude existovat a kdo ne. Jsi božská Bytost nebo ne? Pokud nebudeš věnovat pozornost Slunci, ani to Slunce nebude existovat. Už jen takovými úvahami si můžete dokázat, že jste božští, že rozhodujete o tom, kdo existuje a kdo ne. A nemyslete si, že to platí jen pro vás, myslíte si, že moje vědomí je jiné než vaše vědomí? Vědomí je stejné pro celý vesmír. Neexistují dvě rozdílné vědomí, jsou různé obsahy vědomí, ale samo vědomí je stejné pro všechny. Problém je v tom, že to nejcennější, co by mohlo vstoupit do vašeho vědomí, je pocit TO JSEM JÁ. Je paradox, že pocit TO JSEM JÁ se tam vůbec nedere, stojí pokorně v pozadí a všechny ty ostatní sračky jen řvou, řvou a řvou: Věnuj mi pozornost. A vy jim ochotně věnujete pozornost a tím pádem je ožívujete. A ten, kdo by si to zasloužil, ne kvůli Němu, ale kvůli vám samotným, protože to je radost a štěstí, ten nekřičí, ale pokorně a tiše stojí v pozadí, a jen čeká, že ve své chytrosti pochopíme, že bychom měli věnovat pozornost v první řadě Jemu – k našemu i Jeho prospěchu. Život není nic jiného než boj o naši pozornost. Člověk to dotáhl tak daleko, že je otrok, kdy nechává pracovat cizí mocnosti z jeho vlastním majetkem. Je to naše pozornost, tak proč s naší pozorností pracuje někdo jiný? Měli bychom být na takové úrovni, že si sami budeme svobodně určovat, čemu budu věnovat svoji pozornost a tím pádem povolávám něco v existenci (život). Lidé ztratili tuto schopnost. S její pozorností nepracují oni jakožto majitelé pozornosti, ale jejich pozornost využívá úplně někdo jiný a pro své vlastní účely a dokonce proti nim samotným. Kde by byl Ježíš Kristus, kdybych věřil, že to je Bůh, kdybych Mu nevěnoval pozornost? I Ježíš potřebuje naši pozornost a tím pádem naše vědomí, aby mohl existovat.

Informace máte a všechno máte ve svých rukou.

Obrovské duchovní uspokojení nepřichází jen v okamžiku, kdy zažijete Někoho, kdy s naprostou jistotou budete vědět, že to je Bůh, samozřejmě, když to zažijete poprvé, je to obrovská euforie, protože v tu chvíli ucítíte, že jste splnili svoji věc, že váš život nebyl marný, že jste naplnili své poslání - nejdůležitější poslání! Druhá euforie přichází tehdy, až si uvědomíte, že Boha ani ztratit nelze. A protože Boha nelze ztratit, nelze Ho ani najít.

Upřesním: Můžu říct: Boha nelze ztratit, což je pravda, protože je neztratitelný, jinak byste zemřeli, ale zjistíte, že Boha nemůžete ztratit, když plně pochopíte, jak Ho ztratit. Až pochopíte mechanismus, jak se ztrácí Bůh, v tu chvíli pochopíte, že Ho nemůžete ztratit. Ve chvíli, kdy pochopíte, že buď skutečným proces ztráty Boha anebo ho nechci uskutečnit. Potom ztráta Boha bude vaše vědomá volba, ne že to je nějaká nutnost, ke které jsem byl dokopán nějakou svojí nevědomostí atd., ale že to je moje normální svobodná vědomá volba, jestli Ho chci ztratit a tím pádem pro mne nebude anebo Ho nechci ztratit a tím pádem pro mne bude. V té chvíli ucítíte, až zjistíte, jak lze ztratit Boha, že to je naprosto vědomý proces, tehdy pochopíte, že Ho ani nemůžete ztratit. Víte, jak se ztrácí Bůh? Někdo má rád holky a někdo vdolky. To znamená, že každý člověk, ať se mu to líbí nebo nelíbí, má své emoční tělo, v některém jsou holky, v jiném vdolky. Každého člověka něco láká a po něčem touží. Nerozhoduje váš intelekt, ani pozornost, primárním kořenem vašeho života je vaše touha a vaše emotivita. Jestliže nějaký člověk po něčem touží, co to způsobí? On se ve své mysli a svou pozorností zabírá pouze objektem své touhy. Čemu věnujete pozornost, to je. I Bůh, aby existoval, potřebuje vaši pozornost.

Bůh může pro vás existovat hned teď, když Mu začnete věnovat svou pozornost. V čem je problém? Ve vašich touhách. Nikdo nemůže věnovat pozornost Bohu, pokud po Něm netouží. Anebo: když Mu bude věnovat pozornost, tak ne dostatečně intenzivně, aby On plně sestoupil do vašeho vědomí.

To není o intelektu. Samozřejmě také to je o intelektu, ale primárně je to o vašich touhách. Pokud není pro mne alternativa setkat se s Bohem dostatečně emočně zajímavá, nemám šanci Mu dostatečně věnovat pozornost. Pokud Mu dostatečně nevěnuji pozornost, nemůžu se divit, že nesestoupí do mého vědomí, to nejde.

Jestliže bude někdo dělat tuto meditační techniku, která je jedinečně správná, která vede k Bohu, a nepřichází výsledky, tak to není o vaší neschopnosti či intelektuální nedostatečnosti, ale je to o vašich touhách. Pořád je někde ve vašem nevědomí (ani si to nechcete připustit) něco toužebnějšího než samotný Bůh. **Bůh se v této době odhalí každému, pokud někdo po Něm touží. Je na to připraven.**

Když si vyřešíte svoji emotivitu, objekty svých tužeb, už jen potřebujete vědět, že váš výchozí stav je, že jsou vedle sebe pocit TO JSEM JÁ a myšlenka JÁ JSEM TĚLO, a protože jste to celou dobu nerozlišovali, tyto dvě skutečnosti se spojily v jeden celek a vy se jen potřebujete uvědomit, že tyto dvě skutečnosti existují a upřednostňovat ve své pozornosti pocit TO JSEM JÁ. Zaměřit svou pozornost na pocit TO JSEM JÁ, umístit ho do nitra a nechat Ho zrát a sílit ve vašem vědomí. Jak poroste, za chvíli vám začne sám odhalovat veškeré možnosti, které v tom pocitu existují a spočívají a budete koukat! Nakonec musíte zjistit, že tento pocit JÁ je božský, že je to Bůh, že jste to přímo VY, ale současně, že Ho pořád někdo pozoruje, což je moje mysl, se kterou JÁ, tento božský pocit TO JSEM JÁ opravdu pracuje a potřebuje ji pro svoji práci a své záměry.

Pokud dneska nebudete s Bohem, já za to nemůžu. Všechno máte k dispozici, záleží jen na vaší chuti.